

Η προοπτική της Αγιότητας

Ο ιερός Χρυσόστομος στηλιτεύει την

επάρατη θρησκευτική υποκρισία,

που συχνά χαρακτηρίζει ακραίους ευσεβιστικούς κύκλους και πρόσωπα της Εκκλησίας και οδηγεί,

με μαθηματική ακρίβεια, στην απώλεια

Του Αρχιμανδρίτου Επιφάνιου Οικονόμου

Αν και φυλακισμένος για την αγάπη του Χριστού, ο Απόστολος Παύλος απευθύνεται στους Χριστιανούς της Εφέσου και όχι μόνο, καθώς, λόγω του περιεχομένου της, σύμφωνα με τους ερμηνευτές, η συγκεκριμένη επιστολή έχει καθολικό χαρακτήρα. Στο απόσπασμα που συνιστά το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Πρωτοκορυφαίος των Αποστόλων αναφέρεται στα χαρίσματα με τα οποία ο Χριστός προίκισε τα στελέχη της Εκκλησίας Του, που ανέλαβαν το έργο της διαποίμανσης των πιστών. Άλλους κατέστησε Αποστόλους, άλλους Προφήτες, άλλους Ευαγγελιστές, άλλους Ποιμένες και Διδασκάλους. Παρά την ποικιλία, όμως, των χαρισμάτων, όλοι αποσκοπούν σε ένα και τον αυτό στόχο: τον καταρτισμό των αγίων. Είναι σαφές ότι ο Απόστολος Παύλος ονομάζει «αγίους» τους Χριστιανούς, τα μέλη της Εκκλησίας του Χριστού. Δεν είναι η πρώτη φορά που χρησιμοποιεί τον όρο στις επιστολές του. «Αγίους» χαρακτηρίζει τους Χριστιανούς της Ρώμης (Ρωμ. 1,7), αλλά και της Κορίνθου (Α΄ Κορ. 1,2 και Β΄ Κορ. 1,1). Το αυτό πράττει με τους Χριστιανούς των Φιλίππων (Φιλ. 1,1) και των Κολοσσών (Κολ. 1,2).

Ο χαρακτηρισμός αυτός δεν έχει τυπικό ή κολακευτικό, για τους πρώτους Χριστιανούς, χαρακτήρα. Δείχνει, με εμφαντικό τρόπο, την προοπτική που

ανοίγεται στην ζωή του κάθε Χριστιανού, του κάθε ανθρώπου που βαπτίζεται στο όνομα της Αγίας Τριάδος και γίνεται μέλος της Εκκλησίας του Χριστού. Η προοπτική αυτή είναι η κατάκτηση της αγιότητας. Στα μάτια ημών των Χριστιανών του 21ου αιώνα, η αλήθεια αυτή φαντάζει ουτοπική. Ίσως, γιατί η θέση μας μέσα στην Εκκλησία έχει λάβει περισσότερο τυπικό και όχι τόσο ουσιαστικό χαρακτήρα. Τελικά, όμως, είναι πέρα για πέρα ρεαλιστική. Είμαστε Χριστιανοί για να γίνουμε άγιοι. Μέσα στην Εκκλησία έχουμε τη δυνατότητα να γίνουμε άγιοι. Άγιοι όχι στα μάτια των ανθρώπων, για να μάς αποδίδουν ύμνους και εκκλησιαστικές τιμές, αλλά άγιοι στα μάτια του Θεού, μέλη δηλ. της Βασιλείας των Ουρανών. Βέβαια, από μόνη της η Χριστιανική ιδιότητα δεν εξασφαλίζει την αγιότητα, καθώς αυτή είναι μία κατάσταση δυναμική, που κατακτάται με διαρκή πνευματικό αγώνα και πάλη με τις δυνάμεις του κόσμου και του διαβόλου.

Ο κατ' εξοχήν ερμηνευτής του Αποστόλου Παύλου, Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, εξηγεί πώς μπορούμε να καρποφορήσουμε μέσα μας την δυναμική της αγιότητας, με την οποία μάς προίκισε ο Θεός: «Μάς έκανε αγίους ο Θεός, αλλά πρέπει να μείνουμε άγιοι. Άγιος είναι όποιος έχει πίστη και βίο άμεμπτο και ανεπίληπτο. Αλλά δεν ζητά (ο Θεός) την οποιαδήποτε αγιότητα, αλλά την αγιότητα ενώπιόν του. Διότι υπάρχουν άγιοι και άμωμοι στα μάτια των ανθρώπων, που στην πραγματικότητα μοιάζουν με τάφους που εξωτερικά είναι περιποιημένοι ή με ανθρώπους, που εξωτερικά φοράνε προβιά προβάτου» (*)

Ο Μέγας της Εκκλησίας Πατήρ αναλύει τον τρόπο με τον οποίο οι Χριστιανοί μπορούμε να καρποφορήσουμε μέσα μας την δυναμική της αγιότητας, κυρίως, όμως, πώς να μείνουμε σταθεροί σ' αυτήν. Ο τρόπος είναι η πίστη και ο άμεμπτος βίος. Σπεύδει, όμως, να διαχωρίσει την εξωτερική και επιφανειακή προσέγγιση των δύο αυτών πνευματικών κατακτήσεων, από την εσωτερική, που οδηγεί, τελικά, στην αγιότητα. Και το πράττει αυτό γνωρίζοντας ότι πολλοί Χριστιανοί, στην εποχή του, αλλά και όλες τις εποχές, προβάλλουν, με έντονο τρόπο, τα εξωτερικά σχήματα της πίστης και της «ηθικής» ζωής τους, προκειμένου να κερδίσουν τον έπαινο των ανθρώπων, ενώ, την ίδια στιγμή, ζουν βίο εκ διαμέτρου αντίθετο προς τα φαινόμενα.

Ο ιερός Χρυσόστομος στηλιτεύει την επάρατη θρησκευτική υποκρισία, που συχνά χαρακτηρίζει ακραίους ευσεβιστικούς κύκλους και πρόσωπα της Εκκλησίας και οδηγεί, με μαθηματική ακρίβεια, στην απώλεια. Αντιθέτως, επισημαίνει ότι η αγιότητα είναι καρπός βαθιάς και ειλικρινούς πίστης, προσαρμογής στο θέλημα του Θεού, έντονης Μυστηριακής και πνευματικής ζωής, έμπονης προσευχής και βίου καθαρού. Με αυτά τα χαρακτηριστικά η αγιότητα καθίσταται σταθερή και ελκύει διαρκώς πάνω της την Χάρη του Θεού, ο Οποίος ευλογεί και αγιάζει τον

άνθρωπο της αληθούς πίστεως και της μετανοίας. Αδελφοί μου, όλοι μας έχουμε, εν σπέρματι, μέσα μας τον σπόρο της αγιότητας, τον οποίο η αγάπη του Θεού φύτεψε στην ζωή μας, την στιγμή της Βαπτίσεώς μας. Πρόκειται για δώρημα ανεκτίμητης αξίας, το οποίο συχνά παραθεωρούμε ή και αγνοούμε. Στο χέρι μας είναι η αγιότητα να γίνει πραγματικότητα στη ζωή μας. Αρκεί να αγωνιζόμαστε, με συνέπεια στον στίβο της πίστης και της εσωτερικής πνευματικής ζωής. ΑΜΗΝ!

(*) Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, «Χρυσοστομικό Λεξικό», τόμος Α΄, σελ. 75

Πηγή: synodoiporia.gr